

Arrêt

n°350 800 du 23 juillet 2026
dans l'affaire X / VII

En cause : X

Ayant élu domicile : au cabinet de Maître K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

contre:

l'Etat belge, représenté par la Ministre de l'Asile et de la Migration

LA PRÉSIDENTE F.F. DE LA VIIIÈ CHAMBRE,

Vu la requête introduite le 25 août 2025, par X, qui déclare être de nationalité indéfinie, tendant à l'annulation de la décision de refus de visa, prise le 12 juin 2025.

Vu le titre 1er bis, chapitre 2, section IV, sous-section 2, ancien, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après dénommée la « loi du 15 décembre 1980 »).

Vu la note d'observations et le dossier administratif.

Vu l'ordonnance du 19 décembre 2025 convoquant les parties à l'audience du 10 février 2026.

Entendu, en son rapport, C. DE WREEDE, juge au contentieux des étrangers.

Entendu, en leurs observations, Me A. VERMEERBERGEN *loco* Me K. VERSTREPEN, avocat, qui comparaît pour la partie requérante, et Me Z. AKÇA *loco* Me S. ARKOULIS, avocat, qui comparaît pour la partie défenderesse.

APRES EN AVOIR DELIBERE, REND L'ARRET SUIVANT :

1. Faits pertinents de la cause.

1.1. La partie requérante a introduite, le 8 octobre 2024 une demande de visa en vue de rejoindre son père reconnu réfugié en Belgique.

1.2. Le 12 juin 2025, la partie défenderesse a pris une décision de refus de visa, il s'agit de l'acte attaqué qui est motivé comme suit :

« Commentaire: Considérant que la requérante, [A. R] °X, a introduit une demande de visa regroupement familial sur base de l'art 10 de la loi du 15 décembre 1980 - voir point 23 du formulaire de la demande de visa soussigné par la requérante -, afin de rejoindre en Belgique [A B]°X.

Or la requérante, née le X, avait déjà 21 ans au moment de l'introduction de sa demande de visa. Par conséquent, elle n'entre plus dans les conditions d'âge prévues à l'art 10.

Que la loi précise que " Si l'étranger rejoint a été admis à séjourner dans le Royaume en tant que bénéficiaire d'un statut de protection internationale ou conformément à l'article 57/45, le ministre ou son délégué tient compte de l'âge que l'enfant avait au moment de l'introduction de la demande de protection internationale ou de la demande d'admission au séjour pour apatridie visée à l'article 57/38. Si l'enfant atteint l'âge de dix-huit ans pendant ou peu après la procédure d'obtention de la protection internationale ou la procédure d'obtention d'une admission au séjour conformément à l'article 57/45 de l'étranger rejoint, la demande de regroupement familial peut être introduite jusqu'à trois mois après la décision d'octroi du statut de protection internationale ou la décision d'admission au séjour conformément à l'article 57/45.

Lors de l'appréciation de ce dernier délai de trois mois, le ministre ou son délégué tient compte des circonstances particulières qui rendent objectivement excusable le dépôt tardif de la demande.] "

Or dans le cas d'espèce la demande a été introduite en date du 08/10/2024 (selon le formulaire de la demande de visa), soit plus de 3 mois après l'octroi du statut de réfugié au père (le 19/03/2024). Or la requérante ne produit aucun document exposant précisément sa situation personnelle et les raisons pour lesquelles sa demande a été introduite tardivement d'autant plus que la demande s'est fait à distance.

Par conséquent l'enfant ne peut plus être considéré comme " enfant mineur ayant droit en art 10 ".

Au vu ce qui précède, la demande de visa est refusée. (...)

Consultation Vision

Pas relevant

Motivation

Références légales: Art. 10, §1er, al.1, 4° de la loi du 15/12/1980»

2. Exposé du moyen d'annulation.

La partie requérante libelle son recours comme suit :

« *EERSTE MIDDEL: (en réalité unique moyen) schending van motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel, schending van het rechtszekerheidsbeginsel, schending van het redelijkheidsbeginsel, samenwerkingsplicht die op verwerende partij rust, evenals van de evenredigheidsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikelen 10 Vw., schending van artikel 8 EVRM*

De visumaanvraag werd geweigerd omdat deze werd ingediend op 8 oktober 2024, terwijl de referentiepersoon met internationale bescherming erkend werd op 19 maart 2024, zijnde 6,5 maanden eerder. Verwerende partij beroept zich op artikel 10, §1, 4°, derde streepje van de Vreemdelingenwet hetgeen het volgende bepaalt: (...) Verwerende partij stelt dat verzoekster geen documenten aanbracht die de laattijdigheid van de aanvraag zouden kunnen rechtvaardigen, te meer omdat de aanvraag vanop afstand kon worden ingediend. Het Hof van Justitie verduidelijkte in een arrest van 12 april 2018 (C-550/16) wat als redelijke termijn kan gelden bij een aanvraag tot gezinshereniging van een ouder wiens kind tijdens de asielprocedure meerderjarig werd: (§...) (point 61). Het Hof stelt aldus dat de aanvraag in beginsel binnen de 3 maanden na de erkenning van de referentiepersoon moet worden ingediend. Het Hof van Justitie oordeelde in een arrest van 7 november 2018 (C-380/17) dat er afgeweken dient te worden van de termijn van 3 maanden als er sprake is van objectief verschoonbare omstandigheden. Het Hof van Justitie zet in het arrest C-550/16 van 12 april 2018, §61 aldus uiteen dat de familieleden van alleenstaande minderjarigen die internationale bescherming hebben verkregen en meerderjarig zijn geworden tijdens deze procedure over een redelijke termijn moeten beschikken om die aanvraag in te dienen en dat die redelijke termijn bepaald word in een soortgelijke context van artikel 12, lid 1, derde alinea van de richtlijn, i.e. 3 maanden. De Belgische Wetgever heeft voor de invulling van deze 'redelijke termijn' echter geopteerd voor een termijn van 12 maanden. Uw Raad verwijst naar de termijn van 12 maanden zoals bepaald door de Belgische wetgever om vrijgesteld te zijn van de materiële voorwaarden om te komen tot het besluit dat het kennelijk onredelijk is om te eisen dat de aanvraag gezinshereniging in dergelijke gevallen als voorliggende ingediend moet worden binnen de 3 maanden (RvV augustus 2019, nr. 225.451; RvV 23 juni 2020, nr. 237.333, RvV 21 april 2020, nr. 235.415, p. 14 "des te meer van toepassing"; RvV 18 december 2020, nr. 246.534, p. 9). In zijn arrest C-279/20 van 1 augustus 2022 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie beslist dat: "Artikel 4, lid 1, eerste alinea, onder c), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd dat de datum die als uitgangspunt moet worden genomen om te bepalen of het kind van een gezinshereniger die de vluchtelingenstatus heeft verkregen, een minderjarig kind in de zin van die bepaling is, in een situatie waarin dit kind meerderjarig is geworden vóór de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de gezinsherenigende ouder en vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging, de datum is waarop de gezinsherenigende ouder een asielaanvraag heeft ingediend met het oog op het verkrijgen van de vluchtelingenstatus, mits binnen drie maanden na de erkenning van de

vluchtelingenstatus van de gezinsherenigende ouder een verzoek tot gezinshereniging is ingediend." De Raad van State heeft in een arrest van 23 december 2022, nr. 255.380 gepreciseerd dat de "redelijke termijn" waarbinnen de aanvraag voor gezinshereniging moet worden ingediend, één jaar na de toekenning van de vluchtelingenstatus is. De RvS baseerde zijn redenering op het feit dat de door de Belgische wetgever aangehouden redelijke termijn waarbinnen de aanvraag voor gezinshereniging, bedoeld in artikel 10, § 1, eerste alinea, 4', tweede streepje, van de wet van 15 december 1980, moet worden ingediend, een termijn van een jaar en niet van drie maanden is (omzetting van artikel 12, § 1, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, met toepassing van artikel 3.5 van de richtlijn): (...)

Recent heeft de wetgever deze termijn ingekort naar 6 maanden (cfr. nieuw artikel 10 Vreemdelingenwet). Deze wet trad echter pas in werking op 18 augustus 2025, en dus na verzoeksters aanvraag tot een visumgezinshereniging en na de bestreden beslissing. Aldus kan dit niet aan verzoekster worden tegengeworpen. Zelfs wanneer er van een termijn van 3 maanden uitgegaan wordt, moet er rekening gehouden met objectief verschoonbare omstandigheden die een laattijdige aanvraag zouden rechtvaardigen. Wat die 'objectieve verschoonbaarheid' betreft, heeft de advocaat-generaal het in diens conclusie in zaak C-380/17 over "omstandigheden" die "kunnen rechtvaardigen dat de driemaandetermijn is overschreden", "persoonlijke omstandigheden die een eventuele termijnoverschrijding rechtvaardigen" (pnt. 69), en het feit dat de termijn in artikel 12, lid, laatste lid van de richtlijn niet mag worden aangemerkt als "fatale termijn": "71. Gelet op een en ander kan de in artikel 12, lid 1, derde alinea, van richtlijn 2003/86 genoemde termijn niet worden aangemerkt als fatale termijn, waarna geen beroep meer kan worden gedaan op de gunstiger regeling voor vluchtelingen die gezinshereniging beogen." Op welk moment deze bijzondere omstandigheden in laatste instantie dienen te worden aangevoerd, of dit op het eerste nuttige moment dient te zijn, voordat er een definitieve beslissing werd genomen of in laatste instantie op het moment dat er beroep wordt aangetekend, is vooralsnog niet verduidelijkt door het Hof van Justitie. Evenmin is het duidelijk of een lidstaat specifieke maatregelen moet nemen om de verzoeker gezinshereniging de kans te geven dergelijke bijzondere omstandigheden in te roepen, en hoe dit precies zou dienen te gebeuren. Het Hof van Justitie tot op heden ook nog niet geëxpliciteerd of de lidstaat rekening moet houden met relevante algemeen gekende informatie, de informatie waar ze kennis van heeft of zou moeten hebben, die als dergelijke omstandigheden kunnen gelden, zelfs wanneer een verzoeker deze niet expliciet ingeroepen heeft. Naar analogie kan evenwel gewezen worden op de rechtspraak van het EHRM om de samenwerkingsplicht tussen lidstaat en verzoeker te verduidelijken. In het Grote Kamer arrest M.S.S. tegen België en Griekenland, maakt het EHRM er een punt van dat de Dublinprocedure zoals deze door het bestuur in België wordt toegepast geen mogelijkheid voorziet om de redenen aan te geven voor verzet tegen de overdracht naar een andere lidstaat, en dat het formulier dat het bestuur gebruikt in deze procedures geen vakje voorziet om aan te geven of er specifieke redenen zijn voor verzet tegen een overdracht naar een lidstaat. Het EHRM stelt ook dat de algemene situatie gekend was voor de Belgische staat, dat er rekening mee diende te worden gehouden, of die situatie nu specifiek werd ingeroepen door de verzoeker of niet (EHRM (GK), M.S.S. t. België en Griekenland, 21 januari 2011, §351-352). Mutatis mutandis dient er gesteld te worden dat de gezinsherenigingsprocedure zoals die wordt toegepast in België geen mogelijkheid voorziet om de bijzondere omstandigheden aan te geven dat de aanvraag laattijdig werd ingediend, en dat het bestuur rekening moet houden met de gekende algemene omstandigheden die ertoe leiden dat het objectief verschoonbaar is dat de aanvraag laattijdig wordt ingediend. Uw Raad heeft in arrest nr. 242 087, van 12 oktober 2020, hierover geoordeeld dat verwerende partij ertoe gehouden is in rekening te brengen of het overschrijden van de vrijstellingstermijn kan liggen aan de algemene situatie, meer specifiek, administratieve hindernissen en vertraging die voortvloeit uit de administratieve organisatie, zelfs indien deze niet worden ingeroepen bij het indienen van de aanvraag zelf maar wel als gekend dienen beschouwd te worden door verwerende partij: (...) Verwerende partij kon niet onbekend zijn van de huidige situatie in Gaza, de gevolgen die dit heeft om de nodige documenten te verzamelen, en de absolute nood om in deze omstandigheden samen te blijven als familie. De bevoegde minister, M. Prévot, betwist niet dat er zich momenteel een genocide voltrekt in Gaza: (...)

Op 29 december 2023 diende Zuid-Afrika haar verzoek 'Application instituting proceedings and request for the indication of provisional measures' in waarbij het IGH gevat werd en een tweeledige vraag onderzocht:

- Of er *prima facie* sprake is van genocide door Israël op het Palestijnse volk;
- Of er grond is om voorlopige maatregelen toe te kennen, en zo ja, welke.

In haar beslissing verwijst het IGH naar en bevestigt het allereerst de ernst van de situatie in Gaza, Palestina: (...) (South Africa v. Israel), §13)

Het IGH maakt ook melding van de verschillende organen en gespecialiseerde organisaties van de Verenigde Naties (VN) die het voortdurende conflict in Gaza hebben aangekaart, waaronder de Algemene Vergadering van de VN en de Veiligheidsraad van de VN in volgende resoluties:

- Resolutie A/RES/ES-10/21 van de Algemene Vergadering van de VN, 27 oktober 2023
- Resolutie A/RES/ES-10/22 van de Algemene Vergadering van de VN, 12 december 2023
- Resolutie S/RES/2712 (2023) van de VN-Veiligheidsraad, 15 november 2023
- Resolutie S/RES/2720 (2023) van de VN-Veiligheidsraad, 22 december 2023.

Het IGH verwijst naast de resoluties van de VN-Veiligheidsraad en de Algemene Vergadering van de VN nog naar de bevindingen van internationaalrechtelijke organen zoals o.a. het Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA), World Health Organization (WHO) en United Nations Relief and Works Agency

for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA). Zo stelt het IGH in haar Order van 26 januari 2024 het volgende vast: (...) (point 46 à 50)

Het IGH vermeldt eveneens een persbericht gepubliceerd door maar liefst 37 VN-Speciale Rapporteurs, onafhankelijke experts en leden van de Speciale Procedures van de VN-Mensenrechtenraad "in which they voiced alarm over "discernibly genocidal and dehumanising rhetoric coming from senior Israeli government officials"; alsook de 'United Nations Committee on the Elimination of Racial Discrimination' die haar grote bezorgdheid uitte "about the sharp increase in racist hate speech and dehumanization directed at Palestinians since 7 October" (zie §53 Order van 26 januari 2024). Dit en nog andere bevindingen doet het IGH met betrekking tot de vraag of er sprake is van genocide in de oorlog die Israël voert op Gaza, concluderen dat er voldoende elementen aanwezig zijn om in deze eerste fase van de procedure vast te stellen dat genocidaire daden door Israël aannemelijk werden gemaakt door Zuid-Afrika, en dat er prima facie sprake is van genocide: (...) (point 54)

Bij een analyse over de eventuele toepassing van voorlopige maatregelen, zoals gevraagd door eisende staat Zuid-Afrika, neemt het IGH o.a. volgende elementen mee om tot haar beslissing te komen, verwijzend naar hoge functionarissen van de VN: (...) (point 67 à 69)

Het IGH is vervolgens van oordeel dat de bevolking in Gaza extreem kwetsbaar blijft en dat de militaire operatie door Israël na 7 oktober 2023 o.a. heeft geleid tot tienduizenden doden en gewonden, de verwoesting van huizen, scholen, medische gebouwen en andere levensnoodzakelijke infrastructuur, alsook tot massale ontheemding van de bevolking. Het haalt daarbij ook nog de bevindingen van het WHO waarbij aangegeven wordt dat een geschatte 15% van vrouwen die in de Gazastrook moeten bevallen waarschijnlijk complicaties zullen ondervinden en dat verwacht wordt dat het cijfer van kraamsterfte van moeders en pasgeborenen zal stijgen door het gebrek aan toegang tot medische zorg (zie §§70 en 71 Order van 26 januari 2024). Op basis hiervan meent het IGH dat "the catastrophic humanitarian situation in the Gaza Strip is at serious risk of deteriorating further before the Court renders its final judgment." (zie §72 Order van 26 januari 2024). Door specifiek deze uitspraak te doen, stelt het hoogste internationaalrechtelijke hof dus minstens al het catastrofaal karakter van de humanitaire situatie in Gaza vast. In een eerdere paragraaf in het bevel wees het IGH er eerst op dat de bevoegdheid van het Hof om over te gaan tot voorlopige maatregelen enkel uitgeoefend kan worden bij hoogdringendheid waarbij er sprake is van een "real and imminent risk that irreparable prejudice will be caused to the rights claimed before the Court gives its final decision". Door over te gaan tot het nemen van voorlopige maatregelen, bevestigt het IGH de hoogdringendheid wat betreft de oorlogssituatie in Palestina door handelen van Israël, wat het IGH ook expliciet bevestigt in een latere paragraaf, zie §§61 en 74 IGH-bevel van 26 januari 2024. Sinds dit eerste bevel heeft het IGH nog een tweede en derde bevel uitgesproken, dd. 28 maart 2024 en 24 mei 2024, waarin haar eerdere bevindingen werden bevestigd en voorlopige maatregelen werden aangepast in licht van de verergering van de oorlogssituatie in Palestina sinds het eerste bevel. Daarnaast startte het IGH startte eind april 2025 hoorzittingen over de vraag of Israël zijn verplichtingen als VN-lidstaat schendt ten opzichte van de Palestijnen. De zaak is aangespannen door de Verenigde Naties. De aanleiding is het Israëlische verbod op VN-hulporganisatie UNRWA eind vorig jaar en het blokkeren van humanitaire hulp aan Gaza sinds 2 maart 2025. Amnesty International benadrukt dat Israël herhaaldelijk bevelen van het Internationaal Gerechtshof negeert door humanitaire hulp aan Gaza te blokkeren. Ze roept op om VN-organisaties zoals UNRWA ongehinderd toegang te geven om hun levensreddende werk in de bezette Palestijnse gebieden uit te voeren.

Het rapport 'You Feel Like You Are Subhuman': Israel's Genocide Against Palestinians in Gaza, documenteert hoe Israël, tijdens zijn militaire offensief dat werd gelanceerd in de nasleep van de dodelijke door Hamas geleide aanvallen in het zuiden van Israël op 7 oktober 2023, schaamteloos, onophoudelijk en met totale straffeloosheid hel en vernietiging heeft ontketend op Palestijnen in Gaza.

Op basis van het rapport stelt Amnesty International: (...)

"Onze onthutsende bevindingen moeten de internationale gemeenschap wakker schudden: dit is genocide. Dit moet nu stoppen."

Amnesty International benadrukt dat Israël de uitspraken van het Internationaal Gerechtshof systematisch negeert door humanitaire hulp aan Gaza te blokkeren. De organisatie roept op om VN-organisaties zoals UNRWA ongehinderde toegang te verlenen tot de bezette Palestijnse gebieden, zodat zij hun levensreddende werk kunnen voortzetten. Amnesty International stelt ook dat de voortdurende belegering van Gaza door Israël neerkomt op genocide. Al drie maanden lang blokkeert Israël opzettelijk de toegang tot voedsel, water, medische zorg en andere basisbehoeften, met ernstige humanitaire gevolgen voor de Palestijnse bevolking. Deze belegering leidt tot hongersnood, ondervoeding, instorting van het gezondheidszorgsysteem en onmenselijke levensomstandigheden. Amnesty spreekt van een opzettelijke poging om Gaza onleefbaar te maken en roept de internationale gemeenschap op om actie te ondernemen, druk uit te oefenen op Israël, vrije toegang tot humanitaire hulp te garanderen en een einde te maken aan de blokkade: (...)

Voorts dient te worden verwezen naar het rapport van de VN-Speciale Rapporteur voor de mensenrechten in de sinds 1967 bezette Palestijnse gebieden, Francesca Albanese, van 1 oktober 2024. Reeds in maart 2024 stelde zij dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat Israël genocidaire handelingen stelt in Gaza. In het rapport van oktober 2024 wordt hier dieper op ingegaan.

Na een gedetailleerde analyse, concludeert Albanese: (...) (points 83 à 87)

In het rapport 'UNRWA Situation Report #177 On the Humanitarian Crisis in the Gaza Strip and West Bank, Including East Jerusalem' van 27 juni 2025, deelt UNRWA o.a. volgende cijfers mee:

Slachtoffers en ontheemden: (...)

Gezien de meest recente ontwikkelingen heeft UNRWA sinds 2 maart geen enkele hulpgoederen meer kunnen binnenbrengen. Op 3 juni verklaarde de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de VN, Volker Türk, dat Palestijnen voor een gruwelijke keuze staan: sterven van de honger of het risico lopen gedood te worden terwijl ze proberen het schaarse voedsel te bemachtigen dat via het door Israël gemilitariseerde hulpsysteem beschikbaar wordt gesteld. Hij benadrukte dat dit systeem levens in gevaar brengt en in strijd is met internationale normen voor hulpverlening. Volgens Türk kan het opzettelijk belemmeren van toegang tot voedsel en andere levensreddende hulp aan burgers mogelijk worden aangemerkt als een oorlogsmisdaad.¹⁰ Hierbij dient nog te worden gewezen op de recente aankondiging van de Israëlische regering dat de noodhulp die zij organiseren wordt stopgezet en dit op basis van ongefundeerde beweringen dat Hamas de voedselhulp zou stelen. Daarnaast zijn er ook de berichten in Israëlische media dat Israëlische soldaten de opdracht krijgen te vuren op burgers die zich melden voor voedselhulp: (...) Dit maakt dat hulpverleners op het terrein, zoals medewerkers van Artsen zonder Grenzen het "een absolute Apocalyps" noemen. De Secretaris-Generaal heeft al verscheidene malen aan de alarmbel getrokken en deed dit recent, op 27 juni 2025 nogmaals met volgende duidelijke bewoordingen: (...) Het voorgaande laat er geen twijfel over bestaan dat de situatie in Gaza buitengewoon desastreus is. Gezien de algemene bekendheid van deze situatie, was verwerende partij hiervan op de hoogte of had zij dit minstens moeten zijn. Verzoekster en haar familie bevonden zich in Gaza in een situatie waarin overleven en voldoende voedsel verkrijgen voor het gehele gezin vanzelfsprekend de eerste prioriteiten waren. Verzoekster heeft er alles aan gedaan om de aanvraag zo snel mogelijk in te dienen. Net omwille van de desastreuze situatie in Gaza kan er niet van het tegendeel uitgegaan worden. Uiteraard wensen verzoekster en haar familie zo snel mogelijk de levensbedreigende omstandigheden in Gaza ontkomen. Het kan verzoekster dan ook niet verweten worden dat zij de aanvraag 'slechts' na 6,5 maanden indiende. Te meer omdat zij wel degelijk snel na de erkenning als vluchteling van de referentiepersoon hun wens te gezinshereniging hebben uitgedrukt ten aanzien van het Belgische Consulaat-Generaal in Jerusalem, en dus de Belgische overheid waar ook verwerende partij deel van uitmaakt. Op 19 maart 2024 werd verzoeksters vader erkend als vluchteling in België. Eén maand later, op 19 april 2024, neemt de contactpersoon van verzoekster per mail contact op met de ambassade met de mededeling dat verzoekster vader erkend is als vluchteling, en met de vraag om een gezinshereniging op te starten met zijn gezin en hier meer informatie over te kunnen verkrijgen. (stuk 2) Reeds dan laat verzoekster aldus weten aan de Belgische autoriteiten dat zij een aanvraag gezinshereniging wenst in te dienen met haar vader. Eveneens op 19 april 2024 beantwoordt het Consulaat-Generaal deze mail en vraagt om een scan van de identiteitskaart van de referentiepersoon en voor elk familielid, de naam, de voornaam, de geboortedatum en de verwantschap met de referentiepersoon mee te delen. (stuk 2) Eveneens op 19 april 2024 stuurt de contactpersoon de gevraagde gegevens en documenten door naar het Consulaat-Generaal in Jerusalem. (stuk 2) Op 22 april 2024 beantwoordt het Consulaat-Generaal in Jerusalem deze mail en vraagt om per mail, de vermelde documenten in de checklist door te sturen, alsook de visumaanvraagformulieren. Vanaf dan gaat verzoekster, samen met de rest van het gezin, aan de slag om alle nodige documenten te verzamelen. Het gezin wenst in totaal aldus 6 visumaanvragen in te dienen. Naast verzoekster gaat het met name om de volgende personen:

1. Echtgenote referentiepersoon en moeder verzoekster: [D A], xx1978

2. Verzoeksters broer: [SA], xx1999

3. Verzoeksters broer: [M A], xx2005

4. Verzoekster zus: [CA], xx2007

5. Verzoeksters zus: [E A], xx2010 Voor deze 6 aanvragen dienen vanzelfsprekend heel wat documenten verzameld te worden. Het gezin van verzoekster besluit om eerst alle dossiers volledig in orde te maken alvorens de aanvragen in te dienen. Dit is vanzelfsprekend aangezien zij dit proces samen willen doorlopen als gezin zodat zij ook tezamen de desastreuze situatie in Gaza kunnen ontkomen. Op 8 oktober 2024 slaagt verzoekster er met haar familie om alle documenten te verzamelen en dient zij de aanvraag tot een visum gezinshereniging in. Ook dient er rekening gehouden te worden met de erg onstabiele internetverbinding waardoor communicatie tussen familieleden en het aanvragen van documenten bijkomende vertraging opliepen. (zie ook supra bij ontvankelijkheid) Verzoekster meent dan ook dat zij, gezien de omstandigheden in Gaza, haar aanvraag binnen een redelijke termijn na de erkenning als vluchteling van haar vader. Bovendien dient er nog rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeksters moeder en minderjarige 'siblings' wel een positieve beslissing kregen naar aanleiding van hun visumaanvraag. Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat wanneer er sprake is van een afhankelijkheidsband met een persoon die een visum verkreeg, de daarvan afhankelijke persoon eveneens een visum toegekend moet krijgen: (...) (points 53 à 61)(HvJ 30 januari 2024, CR, GF, TY tegen Landeshauptmann von Wien, C-560/20, ECLI:EU:C:2024:96) Aangezien haar vader reeds in België is en erkend werd als vluchteling, en aangezien verzoeksters moeder en minderjarige 'siblings' wel een positieve beslissing van verwerende partij verkregen, zou verzoekster in familiaal isolement achterblijven in Gaza. Dit zou gezien de hogerop beschreven omstandigheden in Gaza desastreus zijn voor verzoekster. Zij is nog maar net meerderjarig geworden en daarom reeds van nature nog

afhankelijk van haar ouders. Ze heeft steeds samengewoond met haar ouders, en is nog ongehuwd. Het EHRM oordeelde dat er bij een net meerderjarig geworden kinderen die nog geen eigen gezin hebben gestart en nog bij hun ouders wonen, geen bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. (EHRM *Bouchelkia v. France*, 29 January 1997, § 41, Reports 1997-I; *Ezzouhdi v. France*, no. 47160/99, § 26, 13 February 2001; Maslov, cited above, §§ 62 and 64; and *Yeshtla v. the Netherlands* (dec.), no. 37115/11, § 32, 15 January 2019) Daarbovenop komt het feit dat de situatie in Gaza mensen sowieso bijzonder afhankelijk maakt van elkaar. Gazanen moeten enerzijds zien te overleven tussen de Israëlisch bombardementen en een militaire offensief dat door meer en meer experts als genocide wordt bestempeld en waardoor zij in hun dagelijkse leven in bijzondere zware en levensgevaarlijke omstandigheden moeten leven. Anderzijds moeten zij nog aan voldoende voedsel zien te komen op de schaarse en levensgevaarlijke voedselverdeelpunten van het controversiële GHF.¹⁶ Er is momenteel een hongersnood in Gaza: (...)

Deze omstandigheden in Gaza kunnen verwerende partij onmogelijk vreemd geweest zijn, ook al had verzoekster deze omstandigheden niet zelf ingeroepen bij haar aanvraag. Wanneer verzoekster ook haar moeder ziet vertrekken uit Gaza en alleen achterblijft met haar 2 andere net meerderjarig geworden siblings, zou zij in een dermate kwetsbare positie terechtkomen waardoor er, gezien de omstandigheden in Gaza, vanuit gegaan moet worden dat zij bijzonder afhankelijk is van haar moeder. Het niet afleveren van een visum gezinshereniging aan haar, maakt dat het recht op gezinshereniging voor verzoeksters moeder eveneens in het gedrang komt aangezien zij haar net meerderjarige geworden kinderen onmogelijk in dergelijke omstandigheden kan achterlaten. Conform de hierboven geciteerde rechtsspraak van het Hof van Justitie moet er om die reden eveneens een visum aan verzoekster worden afgeleverd. »

3. Discussion.

3.1. Sur le moyen unique, dans les limites exposées ci-dessous, le Conseil observe que l'article 10 tel qu'applicable au moment de la prise de l'acte attaqué, disposait que :

« Sous réserve des dispositions des articles 9 et 12, sont de plein droit admis à séjourner plus de trois mois dans le Royaume :

[...]

- les enfants mineurs de l'étranger rejoint, de son conjoint ou du partenaire enregistré visé au premier tiret, qui viennent vivre avec eux avant d'avoir atteint l'âge de dix-huit ans et sont non mariés, et pour autant que l'étranger rejoint, son conjoint ou son partenaire enregistré exerce l'autorité parentale, y compris le droit de garde, et que les enfants soient à sa charge, à celle de son conjoint ou de son partenaire enregistré. Si l'autorité parentale est partagée, l'autre titulaire de l'autorité parentale doit avoir donné son accord.

(...)

Si l'étranger rejoint a été admis à séjourner dans le Royaume en tant que bénéficiaire d'un statut de protection internationale ou conformément à l'article 57/45, le ministre ou son délégué tient compte de l'âge que l'enfant avait au moment de l'introduction de la demande de protection internationale ou de la demande d'admission au séjour pour apatridie visée à l'article 57/38. Si l'enfant atteint l'âge de dix-huit ans pendant ou peu après la procédure d'obtention de la protection internationale ou la procédure d'obtention d'une admission au séjour conformément à l'article 57/45 de l'étranger rejoint, la demande de regroupement familial peut être introduite jusqu'à trois mois après la décision d'octroi du statut de protection internationale ou la décision d'admission au séjour conformément à l'article 57/45.

Lors de l'appréciation de ce dernier délai de trois mois, le ministre ou son délégué tient compte des circonstances particulières qui rendent objectivement excusable le dépôt tardif de la demande;"

Il convient d'interpréter cette disposition conformément aux enseignements de la CJUE relatifs à la Directive 2003/86/CE du Conseil du 22 septembre 2003 relative au droit au regroupement familial dès lors que cette disposition participe à sa transposition. Plus précisément, cette disposition correspond à l'article 4, §1er, alinéa 1er, sous a), b), c) et d) de ladite directive.

La CJUE dans son arrêt *Bundesrepublik Deutschland contre XC* du 1er août 2022 (C-279/20) a notamment conclu que « L'article 4, paragraphe 1, premier alinéa, sous c), de la directive 2003/86/CE du Conseil, du 22 septembre 2003, relative au droit au regroupement familial, doit être interprété en ce sens que la date à laquelle il convient de se référer pour déterminer si l'enfant d'un regroupant ayant obtenu le statut de réfugié est un enfant mineur, au sens de cette disposition, dans une situation où cet enfant est devenu majeur avant l'octroi du statut de réfugié au parent regroupant et avant l'introduction de la demande de regroupement familial, est celle à laquelle le parent regroupant a présenté sa demande d'asile en vue d'obtenir le statut de réfugié, à condition qu'une demande de regroupement familial ait été introduite dans les trois mois suivant la reconnaissance du statut de réfugié au parent regroupant » (Le Conseil souligne et surligne)

3.2. Le Conseil rappelle que l'obligation de motivation qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales, doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur

lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre :

- au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours
- et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Le contrôle de légalité que le Conseil est appelé à exercer, se limite à vérifier :

- si l'autorité administrative qui a pris l'acte attaqué n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif
- et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de ses décisions, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (Dans le même sens, RvSt, n°101.624, 7 décembre 2001 et C.E., n°147.344, 6 juillet 2005).

3.3. En l'occurrence, l'acte attaqué est fondé sur les motifs selon lesquels la partie requérante :

« n'entre plus dans les conditions d'âge prévues à l'art.10 » , dès lors qu'elle a atteint l'âge de 21 ans au moment de la demande de visa de regroupement familial ,

- et la demande de regroupement familial de la partie requérante, a été introduite, le 8 octobre 2024, soit au-delà du délai de 3 mois suivant la décision octroyant le statut de réfugié à son père, du 19 mars 2024, conformément à ce qui est prévu à l'article 10, § 1, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980.

a) Quant à la motivation relative à la date à laquelle : *« Or la requérante, née le 22/02/2003, avait déjà 21 ans au moment de l'introduction de sa demande de visa. Par conséquent, elle n'entre plus dans les conditions d'âge prévues à l'art 10 »*, le Conseil rappelle que la date à prendre en considération pour établir la minorité ou la majorité de la partie requérante, est celle à laquelle le parent regroupant a présenté sa demande d'asile en vue d'obtenir le statut de réfugié. soit le 31 juillet 2018. Cependant, la partie requérante a atteint sa majorité avant la reconnaissance du statut de réfugié laquelle a eu lieu, le 19 mars 2024. Dès lors, il lui appartenait de répondre à une seconde condition reprise sous b).

b) S'agissant de cette dernière condition, il y a lieu de se référer à l'article 10, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 qui prévoit que *« Si l'enfant atteint l'âge de dix-huit ans pendant ou peu après la procédure d'obtention du statut de réfugié ou la procédure d'obtention d'une admission au séjour conformément à l'article 57/45, la demande de regroupement familial peut être introduite jusqu'à trois mois après la décision d'octroi du statut de réfugié ou la décision d'admission au séjour conformément à l'article 57/45. Lors de l'appréciation de ce dernier délai de trois mois, le ministre ou son délégué tient compte des circonstances particulières qui rendent objectivement excusable l'introduction tardive de la demande »* (le Conseil souligne)

A cet égard, la partie requérante invoque en substance la situation à Gaza depuis le 7 octobre 2023 et la connaissance de cette situation par la partie défenderesse au vu de différentes déclarations, résolutions des Nations Unies, de la Cour Internationale de Justice et autres organes internationaux qu'elle cite en termes de recours.

Au vu de ces éléments de notoriété public, le Conseil estime que les difficultés liées à l'introduction d'une demande de visa en vue d'un regroupement familial ne pouvait être ignoré de la partie défenderesse. Il n'apparaît cependant pas de la motivation que la partie défenderesse ait motivé quant à ce, ce limitant à indiquer : *« Or la requérante ne produit aucun document exposant précisément sa situation personnelle et les raisons pour lesquelles sa demande a été introduite tardivement d'autant plus que la demande s'est fait à distance »*, la circonstance que la demande ait été autorisée à distance n'est pas de nature à satisfaire à cette obligation, en l'espèce. Il ressort par ailleurs, que la famille a introduit en même temps six demandes de visas ce qui constituent une charge supplémentaire pour obtenir les différents documents et ce, d'autant plus qu'il s'agit d'une région en guerre.

3.4. Les observations de la partie défenderesse ne sont pas de nature à énerver ces constats.

3.5. Cette motivation n'est dès lors ni suffisante, ni adéquate.

Dès lors, le Conseil ne peut que constater que l'acte attaqué, qui ne tient pas compte des circonstances alléguées et susceptibles d'être considérées comme excusant l'introduction tardive de la demande - dont la partie défenderesse aurait dû avoir connaissance -, viole l'article 10, § 1er, alinéa 3 de la loi, combiné à l'obligation de motivation formelle incombant à la partie défenderesse.

3.6. Il résulte de ce qui précède que le moyen, dans les limites exposées ci-dessus

- est fondé

- et suffit à l'annulation de l'acte attaqué.

Il n'y a dès lors pas lieu d'examiner les autres développements de ce moyen qui, à les supposer fondés, ne pourraient entraîner une annulation aux effets plus étendus.

PAR CES MOTIFS, LE CONSEIL DU CONTENTIEUX DES ETRANGERS DECIDE :

Article unique.

La décision de refus de visa de regroupement familiale, prise le 12 juin 2025, est annulée.

Ainsi prononcé à Bruxelles, en audience publique, le vingt-trois juillet deux mille vingt-six par :

Mme C. DE WREEDE,	présidente f.f., juge au contentieux des étrangers,
Mme S. DANDOUY,	greffière assumée.

La greffière,	La présidente,
---------------	----------------

S. DANDOUY	C. DE WREEDE
------------	--------------